

“Mažųjų Armijos” Bičiulio Žodis

Vienas geras “Mažųjų Armijos” bičiulis raštu pareiškia savo nuomonę apie mūsų draugiją ir jos veiklą. Pas-
kaitykite jo nuomones.

Brangus Generole: —

Skaitant mažųjų “Draugą” man visad krinta į akis jūsų nuoširdūs straipsneliai. “Mažųjų Armijos” kampelis spindi lyg deimantas. Štai, kiekvieną savaitę pirmiausiai kreipiu akį į Gerb. Generolo straipsnį. Patinka man tie širdingi žodžiai. Turiu kuo žavėtis, stebėtis ir... liūsti.

Žavėjimas yra tame, kad tamsta taip gražiai išreiški savo misijonieriškas mintis.

Stebiuosi, kad tik keli kreipia dėmesio į tamstos atsisaukimą. Kai lankiau parapiinę mokyklą, sesutės nuolatos mus ragino rinkti pašto ženklelius ir kitais būdais padėti misijonieriams. Tada maniau, kad kiniečiai parduodavo kūdikius už pašto ženklelius ir lipdydavo juos ant sienų. Dabar stebiuosiu, kad tiek mažai prisideda prie šito kilnaus, bet lengvo darbo. Tamsta aukų neprašai, tik nori maldų už mūsų artimus kaimynus Meksikoje ir badaujančius Rusijoje.

Aš, ištikrųjų, liūstu, kad negaliu būti kapitonu jūsų armijoje. Norėčiau įsteigti kuopelę, tačiau aplinkybės neleidžia. Visgi noriu pranešti, jog aš neužmirštu savo maldose mylimų meksikiečių ir vargšų rusų. Taip pat įsteigiau mažą skyrelį paprašydamas motinėlių, broliuką ir sesutę, kad jie neužmirštų tos intencijos.

Lai Dievas laimina jūsų kilnų darbą.

Jus gerbias J. S. C.

Velykos

Artinasi visų laukiamoji Velykų šventė. Gal kai kurie vaikučiai svajoja šiomis dienomis apie pamargintus kiaušinius, skanius valgius ir apie

kitus dalykus. Tačiau, brangūs vaikučiai, neužmirškite, jog šioje savaitėje Katalikų Bažnyčia liūdi ir verkia atsiminus Jėzaus kančią. Visos Jo baisios kančios turėtų duoti mums suprasti, kaip daug Jėzus numylėjo mūsų nemirtingas sielas. Jis už tą meilę nori, kad mes Jį irgi mylėtumėm. Taigi praleiskime pas-
kutines gavėnios dienas apmąstydami daugiau apie Jėzaus kančią ir padėkokim Jam už tokį didelį Jo gerumą.

Taip pat neužmirškime, jog daug yra vaikučių gyvenančių toli nuo mūsų kaip Meksikoje, Rusijoje ir kitose misijų šalyse. Jie, gal, neturės tokių gražių dalykų, kaip jūs. Velykų diena bus jiems kaip paprastoji diena: be tikro supratimo apie tos dienos reikšmę, be skanumynų ir gražių rūbėlių. Taigi, pasimelskime, kad gerasis Dievas suteiktų visiems vaikučiams pasaulyje to tikro Velykų džiaugsmo.

Mes linkime visiems “Mažųjų Armijos” nariams tinkamai prisiruošti ir su kupina širdimi džiaugsmo praleisti tą brangią Velykų šventę.

Meksika

Meksikos kareiviai pervaižuoja upę, įdant pamatytų kunigą. Jie trokšta dvasinio maisto. Kun. Jokūbas Congellas teikia dvasinę pagalbą. Yra net ir tokių, kurie prašo pakrikštyti. Kareiviai prašo kunigo, kad jisai grįžtų su jais į Meksiką. Jie pasisakė priešingi katalikų persekiojimui.

Šviesa keliauja 187,000 mylių per sekundą.

Šv. Rašte randame pinigų — denarą ir talentą, tačiau nieks nežino, kiek tai bus šių laikų pinigais. Denaras tai veik 14 centų Amerikos pinigais, o talentas labai stambi suma — 861 doleriai.

Mikutis.

ANTROJI STOTIS

Jėzus Kryžiaus Apsunkintas

Jis lenkias po kryžium. Kaip vaikas, kartą,
Po šiuo medžiu jis paukščiams metė trupinių;
Kopė be baimės ir žaidė ant draugiškų šakų,
Prisišaukdavo kantrųjį Juozapą kada
Pasiėkdavo baisias augštumas. O dabar skaudi našta
To medžio, piauna gilyn — į petį nuo kirčių
Raudoną, o svaigus skausmas erškėčių aštrių!
Žmonės tamsybėse paskendę šaukia: ‘Prie kryžiaus prikalti!’
Jį Dievą, Kurs nužengė iš dangaus juos atpirkti...
Lėtai, liūdnei, dulkėta gatve Jis ėjo
Kur dar tik vakar po Jo kojų palmės gulėjo.

A. A. Ignotas.

Dvylika Apaštalų

Trys šimtai metų prieš Kristų, gyveno viena motina, kuri turėjo dvylika sūnų; ji buvo tokia suvargusi, jog nežinojo kuo juos maitinti. Kasdien ji meldėsi, kad Dievas duotų visiems jos sūnams drauge su Išganytoju būti žemėje. Vargas vis didėjo, ir ji išsiantė savo sūnus paskui viens kitą į žmones duonos ieškoti. Vyresnysis sūnus, vardu Petras, išėjęs keliavo visą dieną ir priėjo didelę girią. Eidamas per girią paklydo, beieškodamas kelio pavargo ir taip išalko, jog negalėjo ant kojų pastovėti. Pagaliau jis visai nusilpo, atsigulė ir ėmė laukti mirties. Staiga atsirado prieš jį mažas gražus berniukas, kuris žibėjo kaip angelas ir tarė: “Kodėl tu toks nuliūdęs?” — “Klaidžioju po žmones,” atsakė Petras, “ir ieškau duonos; mano didžiausias troškimas dar pamatyti žadėtąjį Išganytoją.” Vaikas atsakė: “Eik su manimi, tavo noras bus išpildytas.” Jis paėmė Petrą už rankos ir nuvedė jį prie uolos į didelį griovį. Griovyje viskas blizgėjo auksu, sidabru ir viduryje stovėjo dvylika lopšių. Angelas tarė: “Gulk į pirmą lopšį ir pamiegok, aš tave pasupsiu.” Petras atsigulė, o angelas ėmė supti dainuodamas ir tol supo kol tas užmigo. Kai jis užmigo, išėjo

antras brolis, kurį angelas sargas taip pat čia atvedė ir užmigdė; taip suėjo visi dvylika brolių, sugulė į aukso lopšius ir miegojo. Jie miegojo tris šimtus metų, lig tos nakties, kada gimė pasaulio Išganytojas. Tada atbudo jie, gyveno kartu su juo žemėje ir buvo pavadinti jo apaštalais.

Br. G. pasaka.

Ministrantas

Koks laimingas prie altoriaus
aš su varpeliu,
apsivilkęs balta kamža,
juodu švarkeliu!

Introibo, saldžiai plaukia
kunigo malda, —
ak, ir mano širdį gaubia
nuotaika šventa.

Ašarėlės man nurieda
kalbant psalmes šias,
taipgi Jėzui ant altoriaus
gimstant per Mišias.

Jėzau Kristau, aš laimingas
kol tarnauju Tau!
Dangiška šventųjų laimė
Ten tiktai jutau...

J. K. Gailius (iš “Varpelių aidai”)

Daugiau negu 160,000,000
cigaretų surūkoma per metus.

Didžiausia katalikų bažnyčia lietuvių tarpe Amerikoje yra šv. Kryžiaus bažnyčia, Chicagoje. Pastatyta 1915 m. Kainavo \$250.000.

Vandens Lašelis

— Alo! Pamažu, jaunikai! — Taip smarkiai puoli ant manęs, lig aš tam tik ir suverta.

Taip kalbėjo puiki, žydinti tulpė vienam tyram, šviesiam vandens lašeliui, kuris, nepasiklausęs, nukrito ant gražiausio jos lapelio. Akmenukas, paleistas iš vaiko rankos į upelį, buvo vienintelė priežastis, dėl kurios jis taip nemandagiai nukrito ant gražiai, krante, augančios tulpės.

— Būk pasveikinta, gražioji tulpele, — tarė jis pataikaujančiai ir sumirgėjo visomis savo spalvomis. Tulpė šiek tiek nusiramino. Taip draugiškai jau ji senai bebuvė sveikinta. Tik saulės spindulėlis panašiai maloniai sveikina.

— Aš dėkoju tau už meilūs sveikinimus, tačiau mane šiek tiek išgąsdinai, — kalbėjo nuolaidžiu tonu tulpė. — Iš kur tu atėjęs, kodėl nesakai?

Vandens lašelis nusišypsavo.

— Iš kur aš atėjau? Iš kalėjimo, iš griovio, iš debesų, kaip nori-tiesiai iš Lietuvos.

— Kalėjimo? Griovio? Debesų?

— Taip, miegoji tulpele, tai ilga istorija. Žmonės, jeigu jiems kas panašaus atsitinka, prirašo storų knygų, bet mes tylim ir labai esam patenkinti, kuomet gauname laisvi po pasaulį skraidyti. Bet tu nepatenkinta tulpele?

— Palauk, čia aš nieko ypatingo nematau. Dabar, štai, artinasi patikimas mano vakaro vėjelis; jis papasakos apie įvykius plačiose jūrose ir dangų siekiančiuose kalnuose. Jis visados ką nors naujo žino tas lengvas, linksmas laukūnėlis. Bet tu esi visados mažas žibantis lašelis!

Tuo tarpu prasiveržė pro debesis saulė ir apšvietė visą slėnį su jo nelygiomis pakrautėmis.

— Tu esi teisi, miela tulpele, — atsakė lašelis. — Aš visados būsiu mažas, bet tas mažumas ir duoda galimybės pasikelti man į aukštumas, kur mėlynas dangus amžinas svajones svajoja, kur palši debesis plaukia. Saulėleidis ir dabar mane šaukia. Su-

glausk labiau lapus, kad aš gaučiau šešėlio! Aš noriu tau dar šį-tą papasakoti. Aš daug daugiau žinau negu tavo vakarinis vėjelis! Nes aš daug daugiau pasaulio apkeliavau. Dar suglausk labiau lapelius. Taip!

Tulpė daugiau neprieštaravo. Aplinkui bangavo vakaro tyluma. Ir lašelis pradėjo iškilmingai pasakoti.

— Kur aš gimiau — nežinau, mano broliai taipgi nieko nežino. Žinau, kad tai buvo tamsu aplinkui, tik vieną kartą netikėtai mane pasveikino saulės spindulys ir pasaulis pasidarė man labai platus, labai gražus. Žemė žalių papuošalų dar nebuvo. Tu ir tavo seserys gulėjote dar po žemėm. Bet greit viskas virto kitaip.

Visi džiaugėmės, nes jau buvo atėjęs pavasaris.

— Tu ji matei? — klausia susižavėjusi tulpė.

— Matei? — O ne, bet aš jutau ir tikiu, kad tai ne kas kitas, o jis, kuris mane ir iš tamsybių išliuosavo.

— Ir mane ir mano seseris iš gilaus miego pribudino, — pertraukė tulpele.

Bet lašelis tęsė toliau.

— Saulės spindulėlis ir vandens lašelis, įsidėmėk, tulpele, ir tave prikėlė, padarė žiedus ir žaliuosius lapelius. Taip, lankčiau tuomet spindulėlio globoje, o atsidėkodamas jam už tai spindėjau stebuklingomis spalvomis. Kai pakylau kiek aukščiau, ten sutikau milijonus draugų, tačiau čia vienas su kitu susikibę pasidarė sunkūs, o paskui kritom žemėn.

— Taip, taip, — galvojo tulpele ir surietė dar labiau lapelius, nes lašelis kas kart darėsi vis mažesnis.

— Tu esi apgailėtina, tulpele, — taip tarė lašelis pasikėlė nuo lapo oran, — kad tu prie grumsto esi prirakinta. Lėkti per miškus, kalnus ir padangių plynės lengvam, kaip kad žmogaus mintis — čia tat yra tikras džiangsmas.

— Bet mes jau skirsimės. Jeigu tu, tulpele, gyventum ilgai, ilgai, tai, gal, po kokio šimto metų vėl aš nusileisčiau ant tavo lapelio ir tęsčiau šią

MAŽUTELIŲ PASAULIS

Jūs klausėte mūsų ne kartą:

koksai mažutėlių pasaulis?

Ar daug jame žydinčio džiangsmo viliojančiai šypsosi saulė?..

Pasaulis mums pasakų sodas:

lakiojam su pievų plaštakėm,

dainuojame saulėtus himnus,

bet, rodo, visiems jau tai sakėm...

Tačiau, tur būt, niekas nežinot, —

žinojot, bet laikas išdildė,

nes akys kitur jau nukrypo,

o plaukus senatvė prazildė:

Tą žydinčio džiangsmo pasaulį

skaistutis dangaus Kūdikėlis

paliko mažųjų širdelėms,

kur žaidžiam su Jo angelėliais.

Mes džiangianės pasakų sodu,

dainuojame, Viešpačiui giedam,

pas mus meiliau šypsosi saulė,

vargų ašarėlės nerieda.

Jonas Kuzmickis-Gailius. (Iš "Varpelių Aidai")

Vėjas

Mažas Antanėlis su tėte vaikščiojo po lauką. Tuo tarpu pakilo smarkus vėjas ir toli nunešė jo kepurę. Antanėlis labai pavargo kol ją pagavo.

— Tėte, — uždusęs kalbėjo Antanėlis. — Vėjas žmonėms labai įsipyksta. Geriau, kad jo visai nebūtų.

— Juokingi tavo norai, Antanėli. Taip kalbėdamas turi galvoje savo kepurę, bet negalvoji kiek gero vėjas daro žmonėms. Gerai pažiūrėk į aną pusę ir pasakyk, ką ten matai?

— Matau, tėveli, sukantis malūną.

— Jis nesisuktų jei nebūtų vėjo. Upe plaukia valtys. Vėjo jėga jas stumia. Jei jo nebūtų, tai žmonės turėtų irtis irklais ir taip greit neplauktų, sako tėvelis.

Tėvui ištarus šiuos žodžius, vėjas vos jų neapvertė. Ant kelio buvo skiedrų ir jas vėjas pradėjo nešioti ir prinešti prie tvoros. Antanėlis nustebęs pradėjo dairytis ir pamatė begulinę aitvarų uodegą, kuri prieš kelias dienas buvo užsikabinusi už medžio. Antanėlis pribėgęs pakėlė aitvarą istoriją toliau.

Ir lašelis, sumirgėjęs saulės spinduliuose, nulėkė naujais dar nematytais keliais.

Paruošė M. P.

uodegą drauge su medžio šaka, už kurios buvo užsikabinusi.

— Ir dar tau, vaikel, pasakysiu, — tarė tėvas, imdamas iš Antanėlio rankos tą rykštelę, kuri buvo prie aitvaro. — Matai, Antanėli, ant šios rykštelės žirginėlius — juose yra sėklų; vėjas jas išnešioja ir iš jų išauga miškai. — Ar atsimeni purvyną, ant kurio pykai, sušlapęs kojas — šiandien nėra nė ženklo.

— Tai vėjas jį išdžiovino, tėti, — tarė Antanėlis. — Dabar gerai suprantu vėjo reikšmę ir niekad nesakysiu, kad jis nereikalingas.

Vertė Viktorija Plaušinaitytė.

Lašas

Iš debesio nukrito vandeny- nan vienas lietaus lašelis. Nukrito, susimaišė — ir dingo begaliniam vandens platume. (Atsidūręs didžioje vandenyne gelmėje, mąstė sau:

— Koks tai aš menkas padarėlis šitame neišsiekėjama- me vandens plotyje. Juk čia aš esu lygiai kaip niekas!

Tuo tarpu prisiartinio jūros geldelė (kriauklė) ir įtraukė lašelį po savo kiautu. Ilgus, ilgus metus buvo lašelis po geldelės kiautu ir, pagaliau, virto dideliu, dvazgančiu didžiojo garbėj: jį nupirko persų valdovai ir įsidėjo į savo vainiką.

Bernelio Auka Gyvatės Indijoje

Jis atbėgdavo kas dieną
Į Marijos bažnytelę
Ir aukodavo Jos garbei
Visą savo dienuželę.

Vargšas bėdimas našlaitis
Taip Jėzulį pamylėjo,
Kad nelankęs Jo pabūti
Nė dienos nebegalėjo.

Vieną kartą kažkur gavęs
Gražų obuolį ten nešė
Ir Jėzulis, kad priimtų
Tąją dovaną, paprašė...

Ir stebūklas! Štai, Jėzulis
Ištiesė rankutę savo,
O bernaitis vėl sau links-
mas
Kur jam reikia nukeliavo.

Vytė Nemunėlis

Dievo Darbas

Štai pasaka apie Rytų ka-
ralių, kuri rodo, kaip Dievas
paveikia visoki augimą. Ka-
ralius sėdėjo savo darželyje
ir vienas iš jo patarėjų kalbė-
jo apie kilnius Dievo darbus.

— Parodyk man ženklą, —
tarė karalius, — ir aš įtikė-
siu.

— Štai, keturios gilės, —
tarė patarėjas, — ar malonė-
tų Jūsų Didybės pasėt jas į
žemę, tada pasilenkt valan-
džinkei ir žiūrėt į šią gryną
vandens balą?

Karalius darė kaip liepia-
mas.

— Dabar pakelk galvą.

Karalius pakėlė galvą ir
matė keturis ažuolus išaugu-
sius, kur buvo pasėjęs giles.

— Tikrai, — tarė jisai; —
čia tikrai Dievo darbas.

— Kaip ilgai žiūrėjai į ba-
lą? — klausė patarėjas.

— Vos sekundą, — atsakė
karalius.

— Aštuoniasdešimt metų
prabėgo, kaip sekunda, — sa-
ko patarėjas!

Karalius pasižiūrėjo į dra-
bužius. Jie buvo pasenę. Pa-
sižiūrėjo į vandenį, atrodė
kaip senis.

— Negal būti! — rūsčiai
prabilo karalius.

— Taip, — tarė patarėjas
— tai Dievo darbas, ar jis at-
liko tai per sekundą ar per
aštuoniasdešimt metų.

Vertė E. E. E.

Mokslas kartus, bet jo vai-
siai saldūs.

Žodis Indija — kiek pas-
lapties! Tuoju išivaizduoji
pasaulio karščiausią žemę,
tankius miškus su liūtais, tig-
rais, margais paukščiais, bez-
džionėmis ir gyvatėmis.

Indijos gyvatės nepapras-
tai šlykščios. Net mintis apie
jas sukelia žmoguje šiurpu-
lingą vaizdą, net nugarkaulis
pradeda virpėti.

Mūsų darbštūs misijonie-
riai, Indijoje, kasdien tarp pa-
vojaus. Visi jie tvirtina, jog
daugelis gyvačių labiau bijo
žmogaus, negu žmogus jų. Iš
tų drąsuolių kunigų mes ga-
lim išgirst įvairiausių pasakų,
ypač apie gyvates. Jie aiški-
na, jog gyvatė tik tada įgels,
kai ją išgąsdinsi arba pri-
versi gintis. Yr stebėtinas
faktas, kad gali ant pirštų
suskaityt, kiek misijonierių
mirė nuo gyvačių įgelimo. Kristus ypatingai saugoja
juos nuo to pavojaus.

Gyvačių karalienė yra kob-
ra. Neilga, bet labai mudin-
ga. Jos kaklas storas ir turi
skaisčią, raudoną apykaklę. O
iš po raudonumo matosi veik-
li galvutė ir karts nuo karto
iškiša dar veiklesnį liežuvį.
Liūtai, tigrai, dramblių pa-
matę ją bėga iš baimės, o, štai,
mažasis mongoose'as įveikia
kobrą!

Indai gerbia gyvates. Misi-
jonierius pasakoja, kad Hin-
dustane yra moteris, kuri ne-
paprastai pasiaukojus šiai gy-
vatei. Ji kelis sykius į savaite
pagamina pietus ir prisivilio-
ja gyvatę, paskui linguedama
galvą, apsuka gyvatę ir šoka.

Sykį pasitaikė, kad gyvatė
įkrito į šulinį. Ką darys da-
bar vargšas hindustanas. Nu-
šauti negalima, nes gerbtinas
sutvėrimas. Kaip išsiimti ją
iš šulinio? Jis primetė jai vi-
sokio maisto, manydamas,
kad kaip prieš, užmigs ir ta-
da galės ištraukt ją. Tiesa!
priedus gyvatę užmigo. Hin-
dustanas nusileido į šulinį.
Staiga gyvatė pabudo ir, iš-
sigandus, krito vargšui. Taip
žmogus per savo neišmintin-
gumą neteko gyvybės.

P. P. Činikys.

Tie kurie laiką gerai sumau-
doja, niekad neturi liuso lai-
ko.

ŽIRNIŲ BARŠKYNĖ

Sveiki, mano jaunieji žirny-
čiai. Pažadėjau jums praeitą
savaite papasakoti apie Lietu-
vos karžygius — kunigaikš-
čius. Todėl ir pradėsiu dabar
tuos pasakojimus.

Jūs, vaikučiai, skaitėte Ame-
rikos istorijoje, kaip vieną
kartą Jurgis Vašingtonas su
savo kariuomene turėjo persi-
kelti per upę, kuri buvo pilna
plaukiančių ledų. Lietuvos is-
terijoje turime dar įdomesnį
įvykį. Štai, klausykite!

Kada karalius Mindaugas
tapo nužudytas, 1263 metais,
vargingi laikai prasidėjo Lie-
tuvoje. Visi nariai Mindaugo
šeimynos buvo irgi nužudyti,
o po visi mažukai kunigaikš-
čiukai pradėjo tarp savęs peš-
tis dėl augščiausios valdžios.
Pagalios, po septynių metų
visokių peštynių ir vaidų, Ker-
vės kunigaikštis Traidenis pa-
ėmė Lietuvos valdžią. Bet jo
vargai tikrai prasidėjo, nes
jam teko kautis su kaimynais
gyventojais, vokiečiais bei ru-
siais. Pirmiausia jo valdymo
metais, t. y. 1270 m., įvyko la-
bai nepaprastas mušis. Lietu-
viai buvo padarę žygį į Ezelio
salą ir grįžo namo su užgrobi-
tais dalykais. Tai buvo žie-
mos metu, nes jūra buvo už-
šalusi ir lietuviai regėmis va-
žiavo per ledą. Bet, štai, pik-
tieji vokiečiai jiems užstojo
kelį. Lietuviuose kilo baimė,
nes matė, jog negalės apsigin-
ti. Galvojo, kaip čia išsigelbė-
ti. Jie suėjo į krūvą ir apsis-
tatė rogėmis. Raiti vokiečiai

juos puolė iš abiejų pusių,
bet lietuviai to ir laukė. Vo-
kiečiai lietuvių negalėjo pa-
siekti ir lietuviai vokiečių ne-
pasėkė, bet subadė vokiečių
arklius. Tada pradėjo visi
gruntis ir lietuviai greitu lai-
ku sumaišė vokiečius; tie ir
turėjo pasitraukti. Tame mu-
šyje krito vokiečių vadas, 53
rieieriai (knight) ir daug
paprastų kareivių.

Po Traidenio mirties, 1282
metais, vėl ėjo savitarpinės
kovos tarp Lietuvos kunigaik-
ščių dėl valdžios. 1293 m. į
Lietuvos sostą užžengė Vyte-
nis, Liutavero sūnus. Nuo jo
prasideda viešpatavimas nau-
jos kunigaikščių giminės. Liu-
tavero sūnus buvo Gediminas.
Ši giminė, valdanti Lietuvą ir
kartu Lenkiją, baigės 1668 m.
kada karalius Jonas Kazi-
mieras atsisakė nuo savo sos-
to. Už šimto metų po to įvy-
kio Rusija, Prusija ir Austri-
ja pradėjo tarp savęs dalintis
Lietuvių — Lenkų valstybę ir
1795 m. galutinai viską apė-
mė.

Kitą savaitę pasakosiu apie
pirmutinius šios garsios gimi-
nės kunigaikščius.

Ežerėnų Žirnis.

Erie, Pa., po vienos katekiz-
mo klasės vaikutis priėjo prie
kunigo ir pasiprašė, kad iš-
klausytų išpažintį, nes nenorė-
jo laukt kol po piet bus klau-
somos vaikų išpažintys. Kuni-
gas išklausė vaiko išpažintį.
Už pusvalandžio kunigas gavo
žinią, kad vaiką trokas užmu-
šė.

THINGS THAT NEVER HAPPEN

PILYPO PLEPALAI

Sveiki, švelnučiai! Po ilgos savaitės negaliu iškęst nepaplepijusių mašinėlę ir liežuviu nepaplepijusių. Šią savaitę turiu jums ką naujo.

Iš gautų laiškų, pasirodo, kad berniukai pageidauja sporto žinučių. Tur būt, jie nori matyti, kaip lietuviškai tokios žinutės aprašomos. Taigi, pradėsiu savo plepalus pamariginti sporto naujenybėmis.

Kaip tik ir aš šią savaitę esu sportiškai nusiteikęs. Tat, galėsiu ir savo skaitytojus suįdominti. Bet ką mano mergaitės sakys? Manau, teks ir joms apie mezinėlius bei staltiesių išsiuvinėjimus paplepioti. Tat, jūs "gaspadinės" pasisakykite, apie ką jūs norit, kad jums paplepičiau. Tuo tarpu imu su "gaspadoriais" rimtus dalykus lukštenti.

Šiuo laiku beisbolo mėgėjai jau pradeda pranašauti, kuris ir kaip dviejų garsių lygų (National ir American) tymas baigs 1935 metų sezoną.

Mudu su Murphiu susirokavom. Jis kiša savo nevjorkiečius į pirmą vietą National lygoj, o aš jam sakau, kad jiems nesiseks, nes, žiūrint iš pernykščių rezuktų, jie neturi savimi pasitikėjimo. Aš pranašauju, kad pirmą vietą užims St. Louis. Mat, aš daug pasitikiu Dean broliais. Geresnių metikų sunku rasti! O dar su tokiu menedžeriu, kaip tas jų Pranas Frish (Fordham Žaibas). Kur tu žmogau!

Murphy pasidavė mano nuomonei, tat savo nevjorkiečius nustumė į antrą vietą. Bet, štai: vėl man koją pakišo. Juk, mano nuomone, antroji vieta bus Boston'as. Štai kodėl. Jis gavo garsųjį Babe Ruth. "Babe" jau senas žmogus (40 metų amžiaus), bet su seniu Maranville (42 metų amžiaus) jie pritrauks daug žmonių, o, kaip paprastai, atsilankymas daugelio žmonių pakelia tymo dvasią ir žaidikų algą. Jie nepajėgs užimti pirmos vietos, nes tais dviem seniais negalima per daug pasitikėti. Senatvė, gal, dar jiems kojas pakirst, o be jų sunkus važiavimas.

Murphis sako: "Vaktuokis, kad Čikagos "meškiukai" neraitytų Boston'o. Tiesa, čika-

giečiai smarkūs, bet kaž kodėl man jų tymas atrodo šlubas nuo to sykio, kai pardavė "Hack" Wilson. Kiti sako, jog jisai lietuvis.

Paskui Murphis padavė man šitokią pastabą: "Tavo brangūs Cincinnati buvo pirmi šiomet išvažiuoti į pavasarinius manervus, bet jie pasiliks paskutiniai". Na, kas man sakyti? Tiesa, cincinnatiečiai kelintas metas baigia sezoną "garbingai" (pirmi nuo apačios).

Apie Pittsburgh'ą nesvars-tes negaliu tarti žodžio. Brooklyn'as su Philadelphia, tiesa, šiomet žais, bet jie tiek manęs negazdina. Tarp jų greičiausiai bus didelės lenktynės už garbingą "sklepo" vietą.

Kitą syk papranašausiu, kas darysis American lygoj.

Pilypas iš kanapių.

Indų Pasaka

Vienas braminas, kurs miške gyveno, atėjęs į miestą nusipirko ožką, kad paaukotų Bramos garbei; užsidėjo ją ant pečių ir grįžo, iš kur buvo atėjęs. Tuo laiku pamatė jį trys valkatos, kurie pasiryžo atimti nuo jo tą ožką. Visi trys pralenkė braminą ir kiekvienas atsisėdo po atskiru medžiu.

— Kam neši tą šunį, mano pone? — paklausė pirmas valkatą nudaugęs nusistebėjimu. (Pas braminus šuo laikomas kaip nešvarus gyvulys, taip kaip kiaulė pas žydus.)

— Šunį? — rūsčiai atsakė braminas. — Tai ne šuo, bet ožka!

Braminui priėjus prie kito valkatos, tas irgi jam pastatė tą patį klausimą. Dabar braminas nusiėmė ožką nuo savo pečių, gerai į ją pažiūrėjo. Po to, vėl užsidėjęs ant pečių tęsė kelionę.

Bet kada trečias valkata pasakė jam, kad tai yra ne ožka, bet šuo, braminas numetė gyvulį nuo pečių, nuplovė manyto šunies nešvarumą ir nuėjo savo keliu. Valkatos pagriebė ožką, išsikėpė ir suvalgė.

Vertė Mikutis.

Šiuo laiku Katalikų Bažnyčioje yra 53 kardinolai, iš kurių keturi yra Jungtinėse Valstybėse: O'Connell, Hayes, Dougherty ir Mundelein. Pietų

Amerika turi tik vieną kardinolą Brazilijoje. Iki šiol Lietuviai dar neturi kardinolo, bet manoma, kad neužilgo turės savo kardinolą. Lenkų kardinolų yra du.

JUOKIS JEI JUOKINGA

Mokytoja: — Jonuk, kokius žodžius visi daugiausia vartojai?

Jonukas: — Aš nežinau.

Mokytoja: — Gerai atsakei.

Pranas: — Žinai, mano tėvas uždirba trisdešimt dolerių į savaitę, o mano motina taipogi gauna trisdešimt.

Petras: — Vajė, tai šešias dešimt dolerių!

Pranas: — Ne, tik trisdešimt, nes tėvas trisdešimt uždirbęs motinai atiduoda.

Akrostikai

1. Pučia.
2. Už Latvijos gyvena.
3. Čiužinėjimo vieta.
4. Batsiuvo įrankis.
5. Amerikos atradėjas.
6. Gyvulių barzdočius.
7. Ne kartus.

Kiekvieno žodžio pirmos raidės sudėtos duos jums vardą šventės.

LIETUVOS ATGIMIMO POETAS

Pirmas maiše, o ne dėžėj.
Antras darže, bet ne gėlėj.

Trečias vizijoje, bet ne sapne.

Ketvirtas kare, o ne mūšyje.

Penktas tautoje, bet ne šalyje.

Šeštas perkūne, bet ne griausme.

Septintas širdyje, o ne kraujuje.

Aštuntas visur, bet gi ne čia.

Jei įspėsite, tai pamatysite, jog tai garsus poetas.

Atsakymas į Arabų galvosukį

Teisėjas šiaip išaiškino. Vienas turėjo penkias duoneles, kitas gi tris. Jas suriekė į tris dalis, reiškia, pirmojo buvo 15 dalių, antro gi 9 dalys. Su nepažįstamu triese valgė duoną ir kiekvienas gavo po 8 dalis, nes iš viso buvo 24 dalys. Reiškia, pirmasis

atidavė septynias savo dalis, antras gi tik vieną dalį, nes kitas 8 pats suvalgė. Todel ir teisėjas pirmam iš 8 pini-gėlių davė 7, antram tik 1.

J. A. M.

AKTOSTIKO IŠSPRENDIMAS

(Žiūrėk No. Balandžio 8 d.)

1. Geras, 2. Elektra, 3. Nar-sus, 4. Eisena, 5. Rogutės, 6. Orlaivis, 7. Lapai, 8. Arklys, 9. Sapnas. Žodis — Generolas. Mylima lietuvaite — Birutė.

Mikutis.

TOKIA BUVO PASAKAITĖ APIE AVĮ — AVINĖLĮ

"Mano vaikelį, neatsitrauk nuo kaiminės!", tarė avis savo mažam avinėliui. Avinėlis labai drąsus buvo: dažnai nuo kaiminės atsitraukęs besibėgindavo ir gerai jam vyko. Motina iš naujo įspėjo savo vaikelį. Tas neklausė. Tik vienu sykiu čiupt ir užklupo jį vilkas. Avinėlis persigandęs motiną šaukė. Vienok jau buvo per vėlu: vilkas turėjo gerus pietus!

MAŽŲJŲ ŽODYNĖLIS

kepalas — loaf.
paupys — riverside.
vėversys — lark.
švarkas — coat.
žara — ray, beam of light.
aptieka — drug store.
vaistas — medicine.
vatinis — cotton.
dangalas — covering.
papūtveidis — chubby cheeked person.
sriauniai — rapidly.
konvertas — envelope.
verpti — to spin.
austi — to weave.
staklės — loom.
kedenti — to pull.
anūkai — grandchildren.
tulpė — tulip.
griovis — ditch, pit.
valkata — tramp, vagabond.
sultys — juices.
kuoras — steeple, summit.
mūgė — market.
skardus — steep.
kalva — hill.
prieblanda — twilight.

KUR KĄ SIŪSTI?

Raštus šiam skyriui reikia siųsti adresu: Vincas Sabas M. I. C., Madison Hills, Hinsdale, Ill.
Pinigus, taip pat prašant pakelti siuntinėjimo kiekį, reikia siųsti tiesiog į "Draugo" spaustuve, adresuojant: Draugas Pub. Co., 2334 So-Oakley Ave. Chicago, Illinois.